ГРУДЕНЬ
1980
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.
№ 23 (1089)
Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

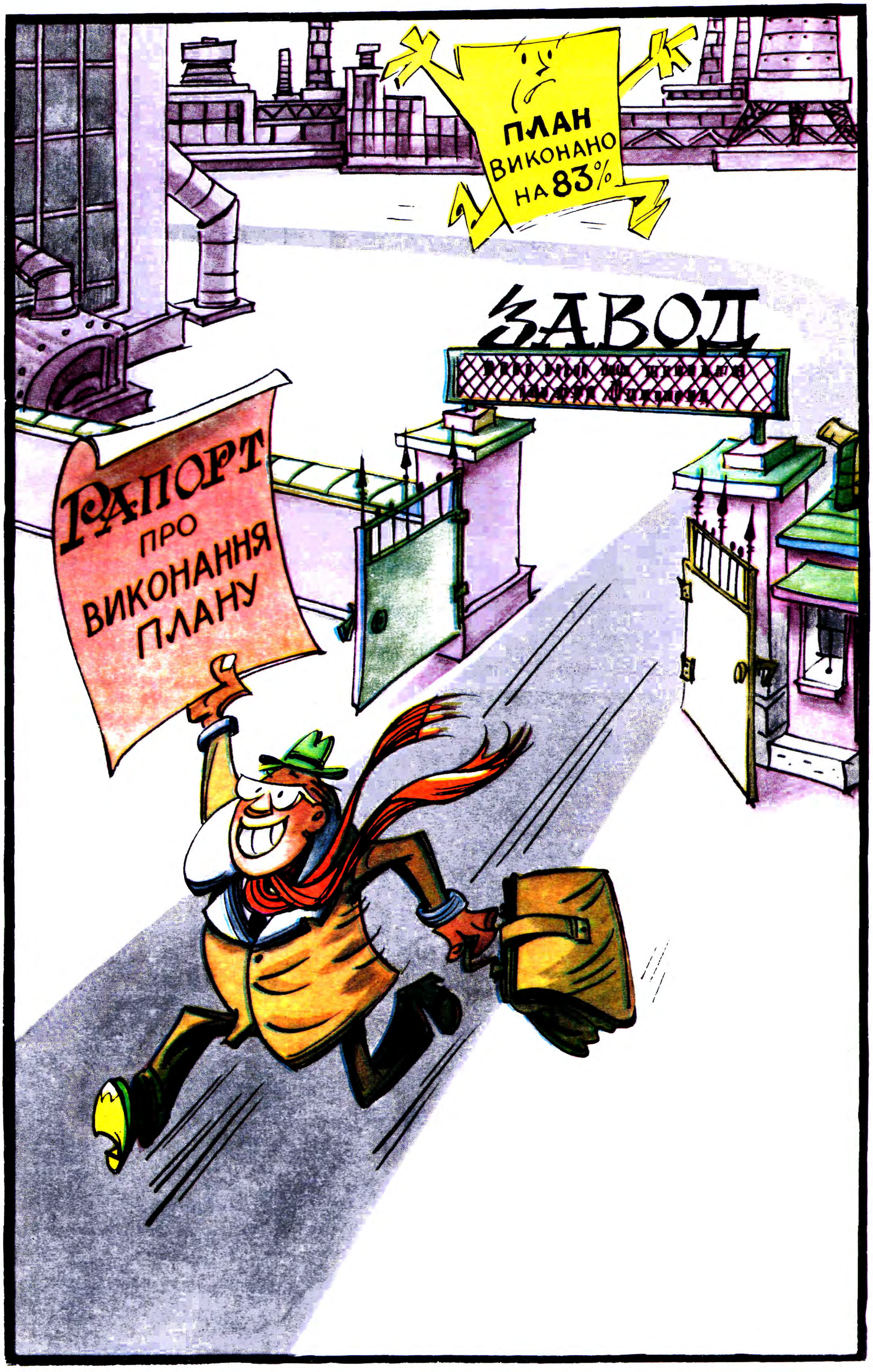

ПЕРЕГНАВ

Нехай пробачить вибагливий читач, що до фейлетону на пекучу тему сьогодення автор узяв майже архаїчний заголовок, розділивши навпіл усім відоме народне прислів'я. Добре розумію, що серед діамантових розсипів сучасного лексикону, де всіма гранями сяють слова типу «гравітація», «урбанізація», «план», «вал», «асортимент», «якість» та ін., мій «небіж» виглядає сірим простолюдином у найвишуканішому колі інтелектуалів.

Я навмисно обіруч ухопився за цього «небожа», як нинішня мода учепилася за прадавні дублянки і шкіряні тужурки, бо, виявляється, наші предки (слово це вживаю у доброзичливому варіанті) були не дурні і знали толк не тільки в красі, а й у якості. Саме вони, наші предки, коли назріла потреба говорити про якість, і винайшли чи, як сказав би філософ, сформулювали пречудове й дошкульне прислів'я: «На тобі, небоже, що мені негоже!».

Небожа з наведеного прислів'я згадав я, перебуваючи в Івано-Франківську. І не так собі, не мимоволі. Оглядаючи численні магазини цього славного міста, звернув увагу на якусь настороженість, навіть на прискіпливість покупців при виборі собі товарів. Вони мало не з лінійкою міряють коміри сорочок, накладні кишені на пальтах, пробують, чи добре й на своєму місці пришиті гудзики, допитуються, чи свіже пиво, і т. д. Складалося враження, що люди, добираючи собі потрібну річ, не цілком довіряють тим, хто виробляє товари широкого вжитку. Більше того, ніби беруть під сумнів і діяльність такої непогрішної, здавалося б, інстанції на підприємствах, як ВТК — відділу технічного контролю.

— А хіба бувають випадки? — навздогад запитав я у молодої брюнетки, яка ретельно прощупувала шви у новому модному платті.

— Бувають, — мовила дівчина, навіть не глянувши на мене, видно, боячись прогавити якусь недоробку в платті. — А ви хіба не місцевий?

Сама репліка — ще не факт для фейлетоніста. Але вже тема. Не сенсаційна, не нова, навіть набридла, та, на жаль, дуже живуча. Брюнетка таки мала рацію: не всі і не завжди підприємства Прикарпаття випускають продукцію тільки високої якості. Окремі з них грішать та й грішать недоробками, а точніше браком, що й насторожує покупців при виборі меблів, одягу і навіть дитячих іграшок чи звичайнісіньких сувенірів.

Скажімо, у серпні 1980 року 31 жіноче пальто, виготовлене Івано-Франківським виробничим швейним об'єднанням, виявилося з браком. У пальтах викривлені лінії накладних кишень, не вирізані виточки у ватині, погано пришиті гудзики тощо. На Коломийській швейній фабриці, у вересні, із 600 сорочок для хлопчиків забраковано 60. Причина? Спрощення технології, закорочення комірців, зміщення гудзиків. А Івано-Франківська трикотажна фабрика за один лише раз кинула для малолітніх прикарпатців 15 процентів «негожих» рейтузів. Зі спущеними петлями і навіть із різною довжиною ніжок.

Щоб не так сухо читалося, не будемо ганятися й далі перелічувати факти. Їх більш ніж досить. Правда, комусь може видатись, що то не такі вже тривожні факти чи цифри. Мовляв, подумаєш, забраковано 31 пальто! Їх же шиють тисячі! Подумаєш, виявлено 60 хлопчачих сорочок із недоробками! Подумаєш, зіпсували 700 штук дитячих санок (Верхньострутинський завод металовиробів облмісцевпрому)! Подумаєш, повернули неоковирних 88 сопілок і 60 рахівниць, виготовлених Косівським виробничим об'єднанням «Гуцульщина»! Подумаєш!..

Так, так. Ось це і є той привід, коли треба не заплющувати очі на факти, а подумати. По-державному подумати! І над фактами, і над цифрами, а головне — над тією безвідповідальністю чи байдужістю, що породжує брак. А він, той брак, часом мало не під оплески виробничників, урочисто виїжджає за ворота підприємств і, сором'язливо ховаючи фальшиве клеймо ВТК, займає почесне місце в магазинах. Поруч із добротними товарами.

Варто подумати над тим, що пальто для дівчини — не поліетиленовий мішечок для одноразового користування. Це річ дорога і розрахована якщо не на роки, то, принаймні, на кілька сезонів. То кому ж приємно красуватися в одежині, місце якої не на красуні з Прикарпаття, а на городі, для відлякування горобців. А чи мало це — 60 забракованих сорочок? Ні, не мало. Це десять процентів нової тканини, з якої можна було одягнути в сорочки два шкільні класи хлопчиків. А вона пішла на ганчірки для витирання меблів, вікон та ще чогось. А 700 штук забракованих дитячих санок? Це всі 100 процентів випущеної заводом продукції цього виду! То в ім'я чого ж затрачено метал, затрачено працю?! Невже тільки для того, щоб виконати план по здачі вторинної сировини?

На тобі, небоже!.. Ні, колись навіть багатий дядько небожеві віддавав тільки якусь непотріб, те, що самому було негоже. Але врахуймо, що віддавав за спасибі. А дядько з Прикарпаття, в особі названих і деяких не названих підприємств, закидає свого «небожа» негожими виробами з ніг до голови. І, як підкреслювалось, не за так, не за красне спасибі, а за гроші. Часом за великі. Тільки загався, і можеш купити річ, на яку, роздивившись удома, хіба плюнути спересердя. Бо не завжди ж відповідні державні організації затримують брак у цехах чи вже у воротях підприємств. Це робиться не щодня, а, як кажуть, вибірково.

«Небожа» на Прикарпатті можуть з обіймами прийняти, хлібом-сіллю та ще й пивом пригостити. Тільки й тут пильність потрібна. Бо якщо хліб попадеться зі Снятинської хлібопекарні, сіль з Долинського солеварного комбінату, а «Жигулівське» з Коломийського пивзаводу, то не завжди вони відповідають ГОСТ'ам і просто людським смакам.

Чи можливо таке, щоб, скажімо, завод, випускаючи пляшки, у кінцевому процесі знову розбивав їх на скалки? Всі скажуть, що це неможливо, що це безглуздя або злочин. Напевно, було б злочином і рвати на ганчірки пальта, сорочки, рейтузи, ламати шафи, столи, серванти одразу після їх виготовлення. А ось у брак все це випускати можна. Чому? А тому, видно, що за випуск навіть бракованої продукції зарплата нараховується. Від робітника, начальника ВТК і аж до директора підприємства включно. І ще й тому, що брак, заплющивши очі, відвернувшись від власної совісті, часом можна випхнути за ворота підприємства, у надії на нерозбірливого «небожа», тобто покупця, який і на негоже клюне.

Сподіваюсь, що з цими доводами погодяться (не дуже охоче, звичайно) і ще деякі товариші. Ну, хоча б керівники радгоспу «Брусторовський», виробничого об'єднання «Карпатпресмаш», Івано-Франківського виробничого шкіроб'єднання та інші, про браковану продукцію яких, за браком місця, у фейлетоні не сказано.

Ось чому «небіж» із Прикарпаття такий пильний. Бо й тепер, за принципом колишнього дядька, йому можуть підсунути щось негоже.

І. СОЧИВЕЦЬ.

Івано-Франківськ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Чому ви не хочете забирати своє мереживо?
— Яке мереживо?! Я здавала простирадло!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

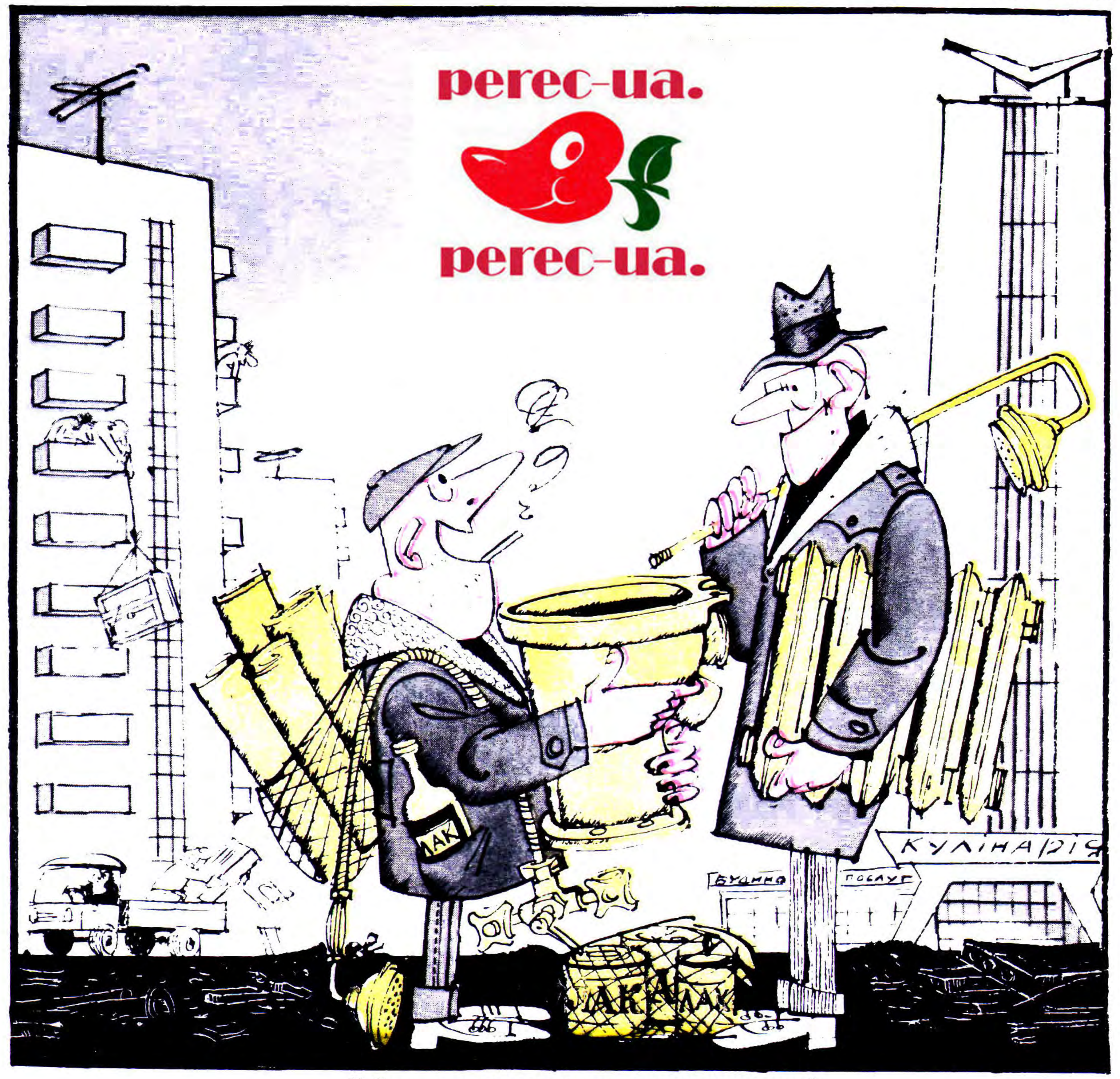

— Я бачу, ви теж одержали нову квартиру?

«ЗАЛІЗНІ» КАДРИ Й НЕЩАСНА ТЕХНІКА

Ніщо не вічне в природі. Романтики, правда, твердять, що існує вічне кохання, але мусимо їх запевнити, що навіть найпалкіші почуття далеко не завжди витримують суворого випробування часом. А що вже говорити про більш приземлені речі — наприклад, про техніку? Вона, техніка, ламається просто на очах. Причому, має дивну властивість виходити з ладу саме тоді, коли у ній виникає найбільша потреба.

Правда, тут є все-таки свої світлі сторони. Якщо для такої делікатної штуки, як розбите кохання, ремонтних майстерень ще не придумано, то для техніки вони вже є. Саме такою майстернею і скористалися керівники колгоспу «Дружба» Бобровицького району на Чернігівщині. А що господарі вони досвідчені й далекоглядні, то відправили на ремонт свої два «Вихря» і один КС-2,6 (мова йде про силосозбиральні комбайни) ще на початку березня. Розрахунок був ось який: до заготівлі силосу, або, як тепер кажуть, «зелених жнив», — ще ой-йо-йой, так що хвилюватися нічого.

Так думали у колгоспі. Але в Михайло-Коцюбинській сільгосптехніці, куди комбайни потрапили на ремонт, мали на це дещо іншу точку зору. Для них оте «ой-йо-йой» виявилося строком вельми і вельми недостатнім. І, незважаючи на розпачливі сигнали з колгоспу, степові, як пишно прийнято висловлюватися, кораблі так і не встигли взяти участь в отих самих зелених жнивах. І навіть всемогутній обласний комітет народного контролю в даному випадку виявився абсолютно безсилим.

У досить віддаленій від Чернігівщини Ворошиловградській області теж трапився дуже подібний випадок. З тією тільки різницею, що колгосп там називається не «Дружба», а імені Мічуріна, і що на ремонт було відправлено не комбайни, а двигун від автомашини ГАЗ-53, і не в березні, а аж у січні цього ж таки року. А все останнє майже повністю збігається: прийняли двигун у Кремінській райсільгосптехніці — та все ще й досі його ремонтують. Причому, ремонтують досить своєрідним способом: перш за все, з нього зняли, нібито за вказівкою начальника управління по ремонту Ворошиловградської облсільгосптехніки В. Ю. Чепіженка, колінчастий вал та обидві головки блока, переставили їх на інший двигун і руки умили...

Пардон! Не умили. Чуєте глухі, але могутні удари, що явно долинають із Кремінної? То ритмічно б'ють себе кулаками в груди головний інженер і завідуючий ремонтними майстернями А. М. Деркач та М. Ф. Кравченко. З насолодою, кажуть, прислухається до тих богатирських звуків головний іженер управління по ремонту облсільгосптехніки А. С. Дубинчук і вдоволено коментує:

— От кадри у мене... Залізні!

Що він має тут на увазі — сказати важко. Чи — непробивні, мов залізо, чи — холодні, байдужі до всього? Не думаємо, а проте...

Із цих двох випадків можна зробити глибокодумний висновок, що не тільки у царині почуттів, а й у такій, здавалось би, добре освоєній людством галузі, як ремонт техніки, — теж далеко не все в ажурі. Тим більше, що це — лише одна з численних перчанських публікацій на згадану тему.

Чим можемо втішити засмученого читача? Хіба все тією ж сентенцією, що немає в природі нічого вічного? Не вічно ж, мабуть, очолюватимуть ремонтну службу й отакі, з дозволу сказати, «залізні» кадри. Їй-право! Тим більше, що керівництво Укрсільгосптехніки, сподіваємося, повністю розділяє наші оптимістичні прогнози.

Вас. ШУКАЙЛО.

Ви, шановні читачі, безумовно, погодитеся зі мною, коли я скажу, що в цілому світі немає нічого прекраснішого від запаху свіжоспеченого хліба. Ніяка найзапашніша троянда не зрівняється своїм ароматом із звичайним пшеничним чи житнім буханцем. От пройдіть біля хлібозаводу, і запевняю: яким би ви не були, як кажуть у деяких селах, наїдженим, — усе одно з насолодою втягнете у себе ні з чим не зрівняний дух калача або ж паляниці. Втягнете і у стотисячний раз скажете: «Хліб — таки всьому голова!».

Ну, а як хлібом користуватися, теж усякий знає. Тому я з певною недовірою поставився до запитів, які надійшли останнім часом до мого довідкового бюро: «Як користуватися хлібом, який на додачу надсилаємо?» Хотів уже було відповісти своїм дописувачам, що, мовляв, це робиться дуже просто: відкриваєте рота, відкушуєте шматок, жуєте і ковтаєте. Ото й уся премудрість.

Але, придивившись до одержаної продукції, утримався від зайвої поспішності. Бо в хлібині Тетерівського хлібозаводу (Київська область) побачив акуратно запечений ключик — можливо, від серця директора. А у хлібі, виготовленому Ірклїівською пекарнею (Чорнобаївський район Черкаської області), — новенький гвинт марки М10. Гайки, правда, не було. Її, мабуть, закрутили ще до того — з метою поліпшення у пекарні виробничої і технологічної дисципліни. У буханці Ровенського хлібокомбінату виявився металевий предмет складної конфігурації і невідомого призначення.

Ось чому я вже без особливого здивування зустрів аналогічні запити читачів, які стосувалися вже кондитерських виробів: зокрема, цукерки «М'ятна» Червоноармійської харчосмакової фабрики на Донеччині та шоколаду «Особливий» Тростянецької шоколадної фабрики «Україна» Сумської області, котрі теж містили, як прийнято говорити серед торгінспекторів, сторонні вкладення. Причому стороннє вкладення у шоколад «Особливий» було засвідчено Знаком якості...

Отож, поміркувавши над вищезгаданими харчовими виробами, відповідаю на запитання: як же ними користуватися? Як звичайно, шановні друзі, користуйтеся, як звичайно. Але сторонні вкладення — коли вони є, — бажано попередньо видалити. А для того, щоб встановити, є ті вкладення чи немає, слід скористатися портативним рентгенівським апаратом. Такі апарати, очевидно, мусило б надсилати покупцям на їхнє замовлення республіканське Міністерство харчової промисловості. Або зробити так, щоб подібні випадки не траплялися.

«Бюрократизму, черствості, чванству не може і не повинно бути місця в нашому радянському способі життя».

(З промови Л. І. Брежнєва на жовтневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Відірвався.

Склероз

ГУМОРЕСКА

На оперативне зведення цей тоненький зошит у картонній, щедро заквацьованій чорнилами обкладинці був не схожий. Оперативні зведення відділу, яким керував Ростислав Дмитрович, мали зовсім інший вигляд. З ними цей жалюгідний зшиток не мав нічого спільного.

І зміст того дивовижного документа викликав у Ростислава Дмитровича здивування. Якісь чудернацькі таблиці складені за незнайомою формою.

У першому стовпчику назви різних наук: «географія», «алгебра», «історія», «фізика» і тому подібне. Проти них — недбалі позначки: «Впр. № 1», «Стр. 105—107», «Пвтр»... Витлумачити їх Ростислав Дмитрович не міг. Це його почало вже сердити.

Третій стовпчик складений був із цифр, написаних кращим почерком. В ньому переважали одиниці та двійки. Тільки вряди-годи траплялася, порушуючи лад, опасиста трійка.

Ростислав Дмитрович спробував знайти в цифрах якусь логіку. Додавав, множив, ділив. Вдався навіть до портативної лічильної машинки, але й вона не допомогла віднайти потаємну сутність загадкових цифр.

Хотів уже гукати на допомогу котрогось із підлеглих, коли погляд зупинився на останній заповненій сторінці.

«...Шановний Ростиславе Дмитровичу! — хтось звертався до нього, скориставшись червоними чорнилами. — Настійно пропонуємо вам завітати до нас для розмови про успішність і поведінку Валерія. Класний керівник — Чорногоренко О. І.».

Двічі перечитав дивну, дещо незвичну для нього резолюцію. Куди й хто його запрошує? Чим той невідомий Чорногоренко О. І. керує? І чого це він сам себе отак атестує нахабно — «класний я, мовляв, керівник»? Ростислав Дмитрович теж іноді високий клас керівництва показує, а такої нескромності собі дозволити не може.

Хіба що в главку якесь нове начальство об'явилося, а ми його тут прогавили? Мабуть, що так. Не опанувало ще всіх секретів керівного стилю, тож і пише: «для розмови про успішність». Не про «успішність», а про успіхи, шановний товаришу Чорногоренко! Це ми можемо! Це ми з превеликим задоволенням!

З успіхами все зрозуміло, а от до чого тут поведінка? Не інакше, хтось із підлеглих щось накоїв. Якийсь Валерій. Тільки який? Невже цей так званий «класний керівник» сподівається, що Ростислав Дмитрович усіх морально нестійких типів із свого відділу знає поіменно?

Ач, як хитро придумали! Приходь, мовляв, з доповіддю про успіхи, а ми тебе, мов рядном із-за рогу: а розкажи-но, голубчику, про негідні вчинки своїх співробітничків. Нема дурних! Не вловите мене, стріляного горобця, на марнославстві. Хай над цією справою хтось із заступників попріє. Хай пече раків, дає пояснення, запевняє, обіцяє вжити суворих і навіть рішучих заходів.

І Ростислав Дмитрович розгонисто навскоси написав над запрошенням так званого «класного керівника»: «Тов. Микитюк Б. Г. Побувайте на розмові. Про результати та вжиті заходи доповісте особисто».

Задоволений власною обачністю, Ростислав Дмитрович відсунув від себе таємничого зошита і викинув загадкову історію з голови.

Коли днів через п'ять його заступник Борис Григорович Микитюк спробував щось розповісти про розмову з товаришкою Чорногоренко Оксаною Іванівною, Ростислав Дмитрович нічого не зміг второпати.

З жалем дивився на Микитюка і думав: «Старіє Григорович. Роки своє беруть. Треба відпускати на пенсію. Що він мені тут торочить? Якась школа, двійки, прогуляні уроки. Якийсь Валерій. Склероз у старого, по всьому видно — склероз».

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

НЕБАЧЕНИЙ УСПІХ

КРИМСЬКА область. (Кор. ТАП). Небачених успіхів на спорудженні корпусу інфекційного відділення дитячої лікарні досягли будівельники тресту «Євпаторіябуд» (керуючий М. С. Хазанзун). За три роки вони освоїли лише третину коштів, хоч за планом відділення от-от має стати до ладу.

— Таких темпів будівництва та безвідповідальності ми ще не бачили, — говорять євпаторійці, проходячи повз об'єкт.

ПОРАДА ТАП

Із селища Димер Вишгородського району Київської області до штабквартири ТАП надійшов лист, автори якого скаржаться, що їхня лазня більше на ремонті, ніж працює, а коли й діє, то в ній можна швидше забруднитися, аніж помитися.

ТАП уповноважений порадити: якщо ви забруднилися в бані, завітайте під час дощу на другий поверх місцевого побуткомбінату. Дах і стеля там такі діряві, що можна приймати душ.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

КІРОВОГРАДСЬКА область. Останнім часом тут вперто поширюється чутка, начебто в Олександрійському районі створено вельми представницьку комісію, до складу якої увійшли відповідальні товариші з районного відділу народної освіти, колгоспу імені Шевченка та автобусного парку; що ця комісія виробляє найоптимальніший варіант підвезення дітей на навчання з хутора Бурякового до села Любомирового. ТАП уповноважений заявити, що ця чутка — суцільна вигадка, оскільки вся турбота про учнів-хуторян з боку вищезгаданих відповідальних товаришів поки що зводиться до безперервних обіцянок, а водії маршрутних автобусів продовжують відмахуватися від школярів, як чорт від ладану.

НОВА ШАХТА

ІЗЮМ ХАРКІВСЬКОЇ області. Нову шахту, як повідомляє наш кореспондент, збираються відкрити на території паливного складу станції Ізюм. Це викликано тим, що у 1975 році Ізюмський оптико-механічний завод побудував неподалік станції систему водозбірних канав. Але з часом їх занесло піском, і система повністю вийшла з ладу. Тепер уся вода потрапляє на паливний склад станції Ізюм. Вугілля, що зберігається в ньому, вимивається звідти або заноситься піском та мулом.

Тож недалеко той час, коли «чорне золото» на складі будуть видобувати, як у шахті.

Комерція дяді Вані

Чи там свято якесь, чи то гості приїхали, а чи просто ради неділі...

Чимчикує стара Омелянівна до магазину, набирає кілограм-другий борошенця і вчиняє тісто на пиріжки.

Це в неї традиційне. Які б не були вгощення на столі — і смажене, й печене, і солене, й мариноване, — а без пиріжків свято не свято.

Та останнім часом Омелянівна пече пиріжки усе рідше та й рідше. Не тому, що хлібозаводи завалюють покупця білими паляницями, булками, кренделями, пундиками і приндиками: які б вони не були смачні, а куповане — не своє. А причина та, що не може вона ніде дістати звичайнісіньких дріжджів — цього гострого дефіциту, який у магазинах з'являється від випадку до випадку і тут же блискавично розкуповується.

У чому ж річ? Може, сучасна промисловість припинила виробництво цього продукту? Так ні ж. От у нас в Харкові, наприклад, навіть свій дріжджовий завод є.

Зате зайдіть на базар і побачите, що там отих самих гостродефіцитних дріжджів — хоч греблю гати. Правда, на відміну від магазинних, тут вони вдесятеро дорожчі. Але беруть. Розбирають. За ціною не стоять. І стограмові палички (державна ціна 7 коп., базарна — 1 крб.), і кілограмові пачки (відповідно 54 коп. — і 5—6 крб.) хутко перекочовують з-під поли спритних продавців у авоськи й сумки домогосподарок.

Хто ж вони, оті постачальники рідкісного у нашій торгівлі продукту, і яким побитом вони його дістають для своєї жвавої комерції?

Є такий, приміром, у Харкові чоловік — Іван Борисович Авер'янов. Або, по-вуличному, дядя Ваня. Так от, у цього дяді Вані працівники міліції кілька разів вилучали то 4, то 9, то 25, а останнім *разом — аж близько сотні кілограмів дріжджів.* Вилучають-вилучають, а їх у нього усе не меншає! І зважте, що такий дядя Ваня у місті не один. За півроку в Харкові затримано понад двісті спекулянтів дріжджами різної розфасовки.

Ну, як тут не обурюватись директорові дріжджового заводу Миколі Сергійовичу Островерху? Робиш, робиш ті дріжджі, а вони невідомими шляхами прилипають до рук спекулянтів!

— Не інакше, як хтось цупить, — одного дня вирішив він.

Визирнув у вікно свого кабінету — нене рідна! Таки цуплять. По 5, 10, 40 кілограмів свої ж *робітники тягнуть. Кинувся за ними Микола* Сергійович, а ті від нього через паркан, через прохідну, та й повтікали.

Отак мало не щодня і доводиться ганяти директорові заводською територією, а інколи й за її межами. Коли ж надто вже втомиться, то до цих побігеньок свого головного інженера, Йосипа Ісааковича Кофмана підключає.

— Лови!

— Переймай! — тільки й чути на заводі.

Щоправда, через паркан вони не перестрибують. Несолідно. Хоча це не така вже й складна штука: у певних місцях біля парканів височіють *невідомо ким принесені* ящики, залізяччя, труби і т. п. Щоб легше було цегляну перешкоду брати.

— Та невже це моя робота — крадіїв ловити? — захекавшись після чергової гонитви, ледь не плаче М. С. Островерх.

— Адже у нас іще й виробництво... — важко сопучи, додає Й. І. Кофман. — Та й навіщо тоді охорона здалася?

Що стосується позавідомчої охорони, яку в Московському районі очолює Володимир Михайлович Рабинович, то вона гав не ловить. Правда, і злодіїв — теж. Сторожі пильно несуть службу у своїй затишній кімнатці КПП, не виявляючи великого бажання, особливо у нічні години з'являтися на території заводу.

Саме тоді й настає «зоряний час» крадіїв. І не лише «своїх», але й тих, хто невідомо як і потрапив до заводу.

Тут без особливих труднощів можна зустріти неробу В. Беляєва з 50 кілограмами дріжджів під пахвою, перукаря міськпобуткомбінату Є. Ходякова, який міцно притискатиме до грудей 30 кілограмів цієї ж продукції. Водіїв, слюсарів, вантажників, електриків... Кого завгодно можна побачити на дріжджовому заводі. Десятки невідомих прогулюються заводським подвір'ям, зазирають до цехів, беруть те, що погано, а інколи й те, що добре лежить.

— Неймовірно! І як вони туди потрапляють? — обурюються у позавідомчій охороні.

— Просто незбагненно! — хитають головами керівники заводу.

— Необхідно терміново вживати заходів, — рішуче пропонує у таких випадках т. Рабинович.

— Треба! — підтримує його т. Островерх.

І починається робота: читаються лекції, проводяться бесіди, пишуться десятки листів і подань про поліпшення зберігання соціалістичної власності. Тривають довгі дискусії, мета яких — знайти крайнього.

— Ви охороняйте краще! — обурюються керівники заводу. — А то ваші охоронці, такі як Владимирцева, просто допомагають злодіям. За одну тільки зміну вона одержала від них 96 карбованців.

— Поодинокий випадок, — захищаються у позавідомчій охороні. — До того ж — її покарано: оштрафовано на півсотні. Ви краще на свої *кадри гляньте!*

— А ви гадаєте, ми своїх не караємо? Ще й як! За останні два роки доган двісті з гаком оголосили. Дехто по кілька разів їх одержує.

— За що ж?

— Нехай дріжджів не крадуть! У нас із цим ого-го як суворо!

— А чому сховищ не замикаєте? — не без єхидства питають охоронці.

— А ваші сторожі у нетверезому вигляді на роботі бувають. Декого доводилось навіть до витверезника відправляти, — не залишаються в боргу заводчани.

— Наведіть порядок на території заводу. Ліквідуйте біля парканів оті гори тари, що правлять за перелази злодіям...

— Налагодьте нормальну охорону, вони й не лазитимуть...

Кипить, словом, робота. Правда, серед розкрадачів вона кипить більше. Й на ділі. Вони довго говорити не люблять. І поки поміж керівництвом заводу та позавідомчої охорони йдуть суперечки, десятки і сотні кілограмів дріжджів опиняються за межами підприємства.

А за парканом вже чигає на них дядя Ваня зі своєю чималою гопкомпанією. І, будь ласка, шановні домашні господарки, гоніть монету. Бо в магазинах далеко не завжди знайдеш цей поки що вельми дефіцитний для Харкова товар.

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

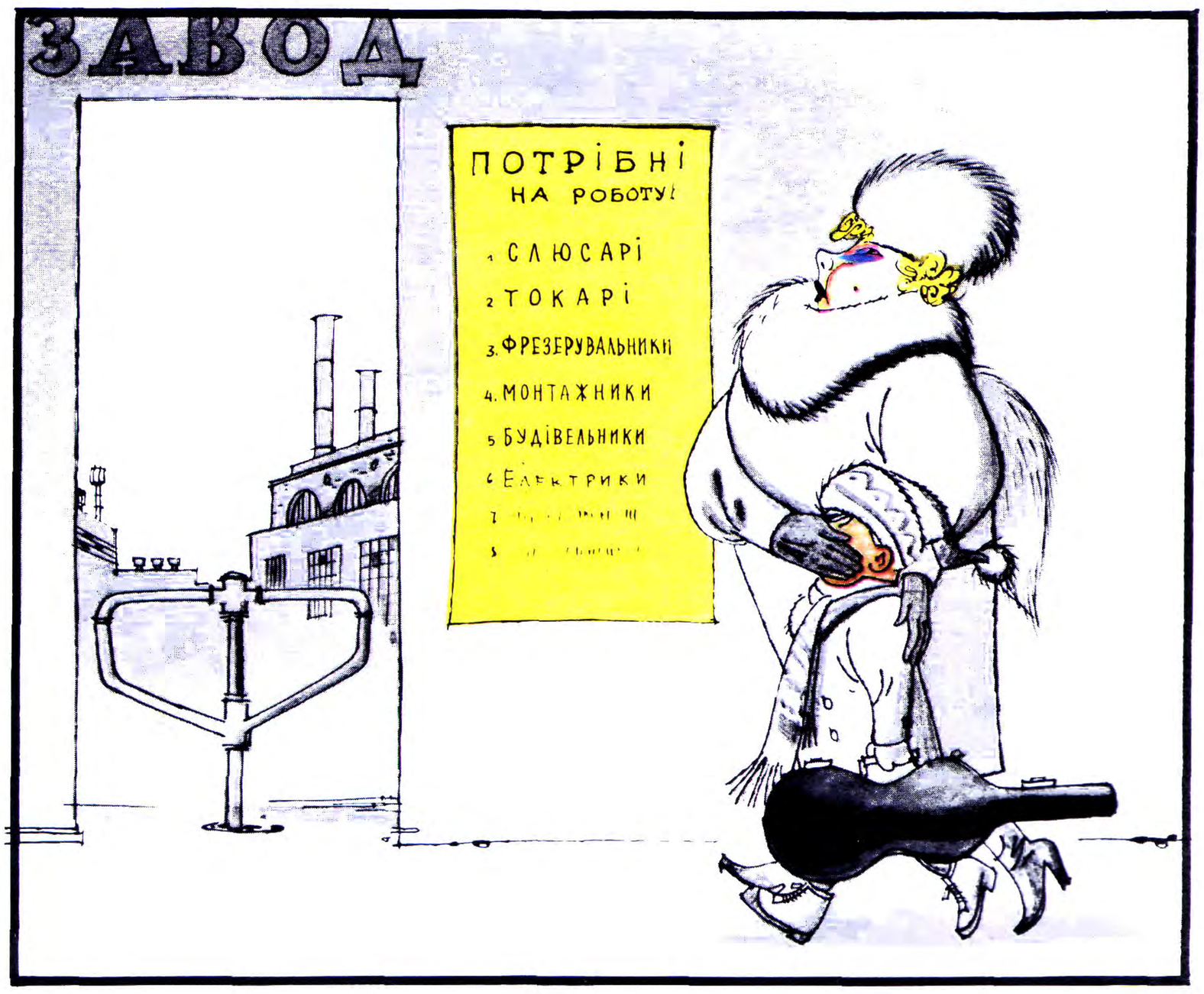

Без слів.

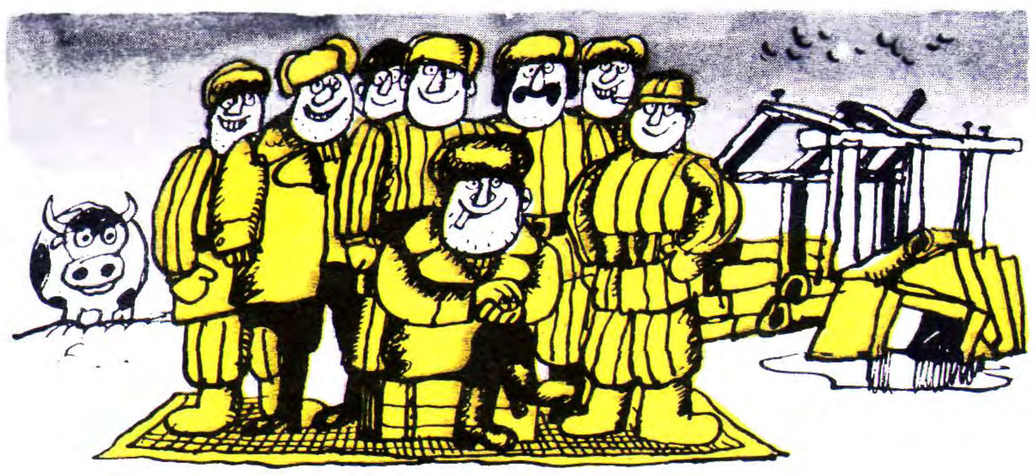

А вони собі чхають...

Шість літ уже минуло
З тих незабутніх пір,
Як ПМК уклала
З колгоспом договір;
Як Савочка-начальник
Солідно заявив:
— Збудуємо вам комплекс
На вісімсот корів!
Такі поставим ферми,
Що ахне весь район:
Отам склопластик буде,
Отам — асфальт, бетон!
Дамо матеріали
Найкращі — перший сорт;
Влаштуєм для корівок —
Не комплекс, а курорт.
І завдяки сумлінним
Турботам ПМК,
Підніметься в колгоспі
Надої молока.
За виконання планів,
За доблесні діла
Про вас полине всюди
І слава, і хвала!
...Тепер колгосп не радий,
Що договір уклав.
Бо ж комплекс збудували,
А там ще справ та й справ...
Хотіли вже приймати,
Як глянули — о, жах! —
Потріскалися стіни
І протікає дах.
Там ями на дорозі,
Що й ногу чорт зламає.
А там повітря зовсім
В приміщеннях катма;
Постав туди корівку,
То пореве вона
І через тиждень гигне —
Задуха докона.
Все ж зроблено халтурно,
Як кажуть, стук та грюк:
Аби як-небудь здати,
Аби скоріше — з рук...

Але не здали комплекс в експлуатацію. Ні пересувна механізована колона № 261 (начальник М. Ф. Савочка), яка починала будівництво в 1974 році, ні мехколона № 291 (начальник С. Д. Пахолок), яка «завершувала» роботи. Не здали тому, що колгосп імені Леніна Сторожинецького району на Чернівеччині не прийняв. Та й як він міг прийняти, коли в корівниках не функціонують гідрозливи, відсутня запроектована вентиляція, через неякісне виконання монтажних робіт у деякі приміщення не надходить свіже повітря; руйнуються стіни у ветізоляторі, в санітарному та молочному блоках; не закінчено спорудження вигульних дворів; не завершено роботи по благоустрою і багато-багато чого ще «не»...

Два роки тому, правда, представники мехколони № 291 хотіли зробити «обхідний маневр» і здати комплекс, підробивши підписи в акті. Але фокус не вдався. Тож і до сьогодні роботи не прийнято. Колгосп, дещо підремонтувавши своїми силами, таки заселив окремі приміщення худобою, але ж то — не вихід із становища. А будівельникам — хоч би хни! Чхати хотіли на все те! У всякому разі, останнім часом на халтурно зварганений комплекс і носа свого не потикають...

Як вони працюють, я переконався, відвідавши колгосп імені 28-го червня у тому ж Сторожинецькому районі. Ситуація така ж сама, як і в колгоспі імені Леніна. Починали споруджувати комплекс по виробництву молока на 1200 корів у 1974 році. Клялися-божилися, що завершать роботу в 1976-му (як і в колгоспі імені Леніна). Певна річ, усі строки здачі давним-давно минули... Коли я прибув туди, то майже нічого не робилося. Скажімо, треба, щоб на будові працювало 50—60 робітників, а там їх вовтузилося близько десятка. Керівництво ПМК № 291 не тільки не забезпечило будову людьми, а ще й не завезло будматеріалів. І це не все. Не прислало котка для спорудження дороги, не дало екскаватора для укладки тепломережі, самоскида для перевезення асфальту і т. д., і т. п.

Отак, як бачите, воно робиться-будується. Чхати будівельники хотіли на те, що колгоспи несуть великі збитки, що недодають тисячі й тисячі літрів молока...

І тоді подумалось мені: ну, нехай воно мало турбує працівників ПМК, але ж, як відомо, є вища інстанція, якій підпорядковані мехколони, — будівельно-монтажний трест «Чернівецьсільбуд», очолюваний Василем Федоровичем Харабарою!

Отож мене й хвилює
Загадочка одна:
Товариш Харабара
Про неподобства зна?
Як зна, то чом не чути
Наказу гнівних слів?
...Чи, може, й він, як інші,
На все те чхать хотів?!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Чернівецька область.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Гей, ти, сир потрібен?

ГУМОРЕСКА

У мене зіпсувався телевізор. Я підійшов до телефону і набрав номер:

— Алло, це ательє побутового обслуговування?

У трубці загарчало, потім клацнуло, і жіночий голос запитав:

— Це ти, Гришенько?

Мене дійсно звали Григорієм. Тому на якусь хвилю я завагався.

— Власне, я...

— Ти що, вже з роботи? Слухай: котлети в холодильнику, а борщ не вдався. Хліб закінчився сьогодні вранці. У буфеті, в третій шухляді, знайдеш карбованця. Купиш три булочки і півхлібини. Ключ від буфета у верхній шухляді письмового стола. Залиш його в сараї, праворуч від вхідних дверей, під третім ящиком зверху. Ага! У гастрономі візьмеш солі, перцю і гірчиці...

— Але ж...

— Що, грошей не вистачить? А ті, що дала тобі вчора? Уже встиг протринькати? Ти б і термометр проковтнув — аби були градуси.

— Я, власне, хочу... — мене починало сіпати.

— А миш'яку ти не хочеш? Миш'яку, питаю, не хочеш?

— Громадянко, чого ви лаєтесь? — обурився я врешті. — Я подзвонив зовсім...

— Мовчи, одноклітинний! — владно звеліла трубка. — І зарубай на носі: прийду — душу витрясу.

На другому кінці важко задихало, і я, скориставшись паузою, одним духом випалив:

— Я зовсім не той, за кого ви мене вважаєте. Я теж Григорій, але сьогодні у мене є і хліб, і борщ. А подзвонив я зовсім...

У трубці на мить стало тихо. Потім щось клацнуло, і я почув останнє:

— Хуліган!

Петро ФИЛЮК.

РОЗСУДЛИВИЙ КІТ

БАЙКА

Одного вечора Тиміш
Свого Кота закинув у комору
Ще й наказав йому: «Обнюхай кожну нору
І всіх мишей та пацюків поїж!».
Але в Кота
Була мета
Не та,
Бо він наївся потрохів з курчати.
Навіщо ніч йому втрачати?
В коморі затишно і тепло — красота!
— Нехай блаженствують і пацюки, і миші —
Мене це зовсім не колише.
Хоч я їх виловлю, хоч ні,
Тиміш поснідать принесе мені.
Ну, на добраніч, ідоли зубаті! —
Сонливо муркнув Кіт і вклався спати.

Так дехто і з людей, як кажуть, має вдачу
Котячу:
Його про діло й не питай,
Скінчився місяць — ставку дай!

Олекса ІЖАК.

Мал. В. ШИРЯЄВА

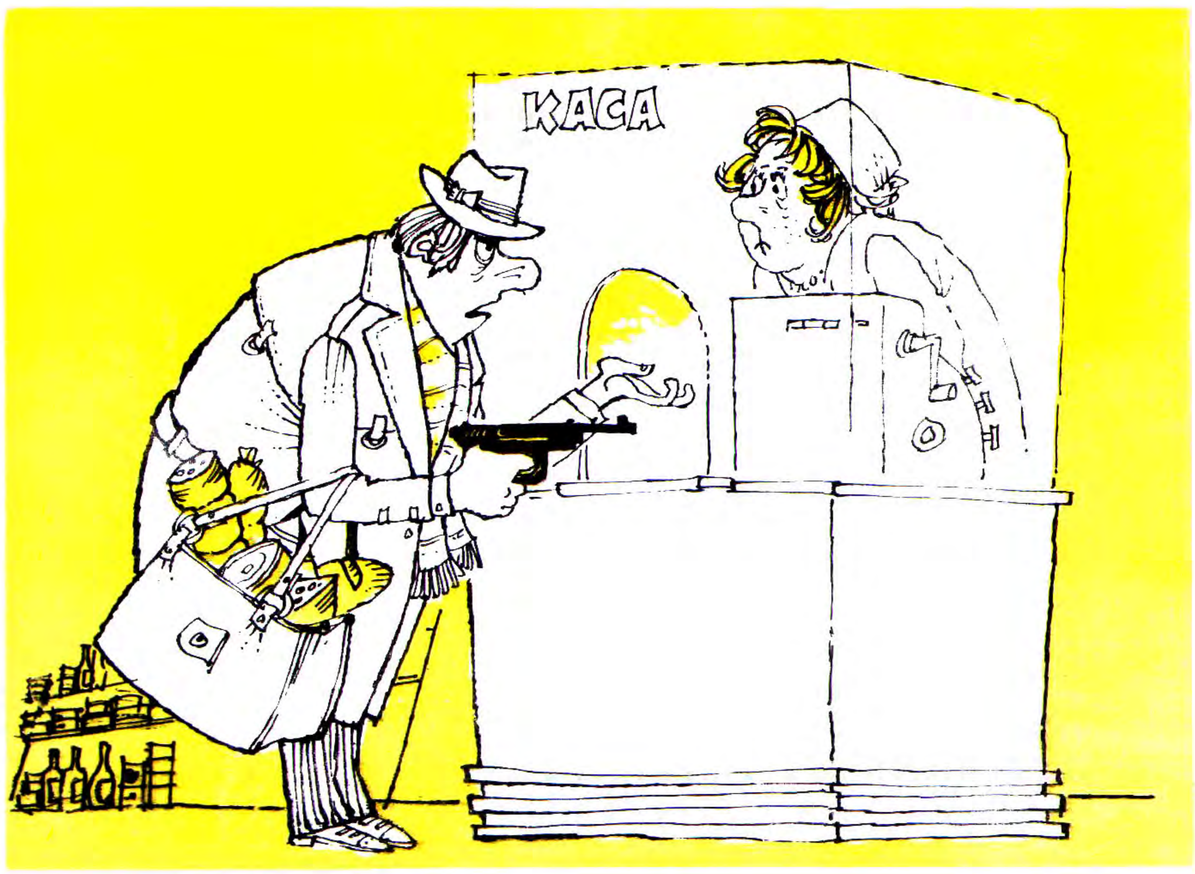

— Здачу!

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● *Ти пройдеш вогонь і воду, а мідних труб можуть не виписати.*

● *Горе — не біда, якщо воно чуже.*

● *Усякому овочу свій ревізор по списуванню.*

● *По одежі зустрічають, а на записку глянувши, проводжають.*

● *Дай серцю волю — доведе до інфаркту.*

● *Вік живи — вік учись жити.*

● *Повторення — мати вчення, та батько плагіату.*

● *Хто ловить гав, той не спіймає жар-птиці.*

● *Горить на роботі лише тоді, коли план горить.*

Михайло БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Юрій РИБНИКОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Замотав нас прогрес — електрони, електрострум, електроди... Ніколи вгору, на зірки, глянути, ніколи під ноги, на квіточки, подивитися. Ні, годі! Треба покинути всі свої нескінченні справи і — на природу. Бо тільки там розумієш, що ти людина — вінець творіння!

З цих або подібних міркувань на березі річки Ровець опинилася бригада електриків радгоспу «Красний» Жмеринського району Вінницької області на чолі з інженером Д. Заплішним. А щоб легше було відчути себе справжньою людиною та уявити дику первісну природу, вони добряче хильнули. І все ж своїми руками, без допомоги засобів цивілізації навіть риби на юшку наловити не змогли і вирішили... глушити її електрострумом (адже і глибинний насос, і насосна станція — поруч). З дротом до води пішов О. Уманець і... загинув від струму. Незважаючи на те, що керівництво знало про цей випадок, організатор злочинної вилазки Д. Заплішний лише штраф заплатив і продовжував працювати бригадиром, вчити молодь...

Про ці та інші події йшлося у фейлетоні «Заплішний збирається скаржитись...», вміщеному у № 15 «Перця». Як повідомив секретар Вінницького обкому Компартії України тов. Криворучко, Д. О. Заплішний із членів КПРС виключений і з посади знятий. Його, а також Б. Завганова і М. Пастернака притягнуто до кримінальної відповідальності й засуджено.

ЗАЙВА РОБОТА

Чоловік прийшов з роботи
Та й сідає їсти.
Жінка йому завважила:
— Та ж руки не чисті!

Як за стіл сідаєш їсти,
Це ж бо річ відома,
То потрібно руки мити
І в гостях, і вдома!

— Нащо мені руки мити, —
Чоловік озвався, —
Я ж сьогодні на роботі
Ні за що не брався...

Володимир ШЕВЧУК.

Мал. М. КРУТИКОВА

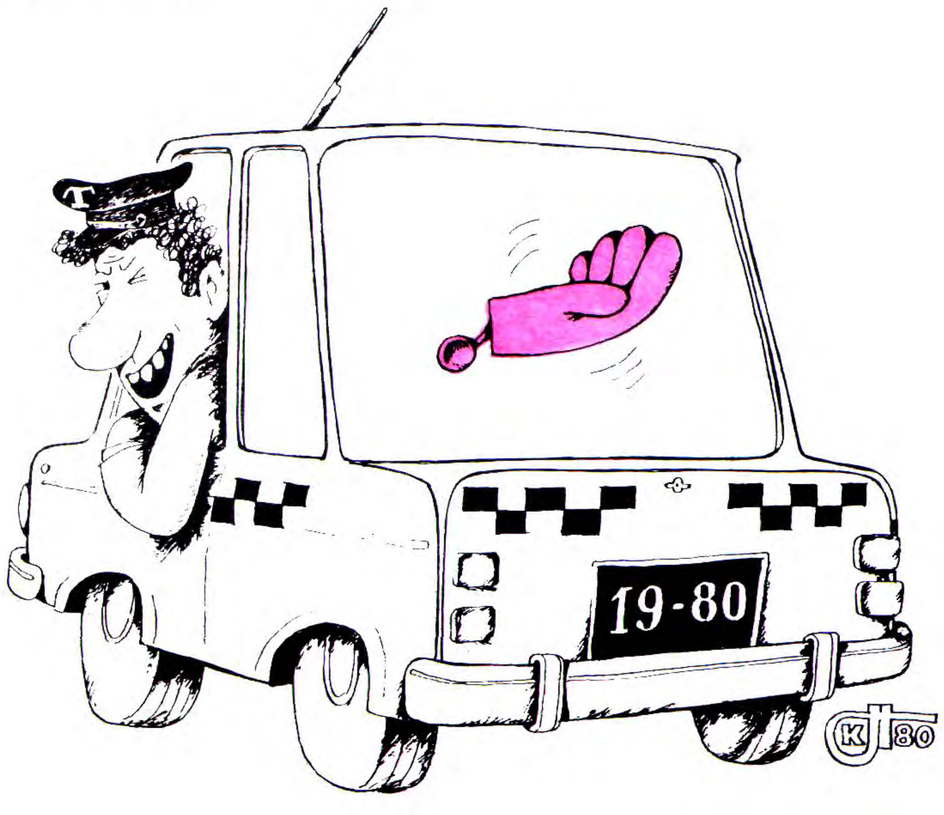

Без слів.

«КІНА НЕ БУДЕ...»

До Клубу губителів природи надійшло чимало листів, автори яких, зокрема, пишуть: «Чи не пора належно оцінити губителів природи і зняти про них фільм?»

В окремих листах конкретні пропозиції:

«Завідуючого Новоукраїнським сирцехом Кіровоградської області В. А. Таровика треба увічнити на фоні річки Чорний Ташлик. Це його заслуга, що Ташлик постійно чорний від мазуту...»

«Знімати кіно треба тільки на річці Лупа. Там, де Бишівський філіал Макарівського маслозаводу випускає свої стічні води. Директора заводу Т. Г. Куць можна вмонтувати у куточку кадру».

«*Найбільш підходящий об'єкт для зйомки фільму про губителів природи* — ставок у колгоспі «Прогрес» Корецького району на Ровенщині. Гноївки стільки впадає у нього із свинокомплексу! На цьому фоні треба б і показати голову колгоспу Т. Т. Ящука».

Правління Клубу з усією категоричністю вимушене заявити: кіна не буде! Але, врахувавши і зваживши усі заслуги вищепоіменованих керівників перед природою, позачергово приймає їх у дійсні члени Клубу.

ГУМОРЕСКА

Вони всілися в найдальшому кутку їдальні, спритно, не виймаючи пляшок із внутрішніх кишень пальта, поналивали в склянки. Випили, апетитно покрекгали.

— А мене ти по-в-в-важаєш? Мені ти можеш розповісти? — запитав менший.

— Поважаю, Колю, — сказав кремезний здоровань, — і розповім.

Хвилину він збирався з думками.

— Значить, так. Ти мою Марію знаєш... Потягла вона мене тоді ще до одного лікаря. Сама шмигнула в кабінет, а я стою в коридорі, прислухаюся. Чую, заводить старої: «П'є, лікарю, бодай його гаряча зола спила! У шести лікарнях з ним була, двадцять дві лекції прослухав, до знахарки водила, щоб він назад п'ятами пішов! На шалфеї горілку, настоювала, на живих в'юнах *настоювала і давала, а він хоч би що, не кидає.* В інституті земляк наш по знайомству печінку алкоголіка йому показував — хоча б оком змигнув».

Потім мене покликали. Лікар — так собі. Бакенбарди, шапочка. Крутив він мене, як циган сонцем, креслив на грудях хрестики, прикладав до спини вухо...

— Це вони вміють, — сказав Коля, — а щоб душу зрозуміти...

— Дивився на язик, заглядав у очі, а наприкінці так ляснув мене по череві, що графин на столі заспівав. Довго думав, морщив лоба. А тоді почав...

— Ясно, — жваво засовався Коля. — У вас цироз-мироз, горілка — кака, пийте мінеральні соки.

— Ні, Колю. Сказав він таке, що в мене чуб дибки став, жаром мене обсипало. Ви, каже, п'яниця божою милістю. У вас талант до цього такий, як ото в інших людей до танців чи до свисту. Феномен! П'єте, мовляв, відрами і ніяких змін в організмі. Вам, каже, ціни після смерті не буде, сім'ї за можливість дослідити ваш організм мінімум десять тисяч дадуть. Ви просто зобов'язані пити заради науки!

«Що пити?» — питаю його зопалу. А він мені: «Усе пийте: коньяк, денатурат, «Любительську», політуру. Натщесерце рекомендую «Потрійний одеколон». Якщо хочете зараз випити, дам спиртяги».

— Так і сказав? — наліг грудьми на столик Коля.

— Так і сказав. Вийшов я від нього і ніяк не візьму в толк, що воно за тип, що він мав на меті? П'яницю з мене зробити? Так за це, сам знаєш, строго питають, у законі навіть стаття є за споювання... А тут, дивлюсь, і з Марією моєю щось не те. Як забалакала, прямо мед з губів капає: «Ти, Андрушо, не ображайся на мене. Якщо йде на душу, то чого ж його не пити».

І тут мені мов хтось очі розкрив, мов хтось обухом по голові мене хакнув, у грудях все потерпло. Змовились! Значить, пий, щоб шидше копита відкинув, жінку звільнив. А така, як моя Марія, та ще з десятьма тисячами, — знайде собі десятьох. За нею й без грошей ока та ока треба. І така досада мене взяла. З одного боку, жалко Марію: добре ж, якщо путня людина тратиться, а як мурло якесь? З іншого боку... Я, значить, за науку буду страждати, мене, як підопитного кроля, по академіях будуть вивчати, а хтось на мої рідні червінці, зароблені, можна сказати, потом і кров'ю, буде буги-вуги витанцьовувати? От і все. Зав'язав.

— Так, — сказав Коля, — це вони вміють. А щоб душу зрозуміти... За твоє здоров'я, Андрушо.

— За твоє, Колю. Будьмо.

Вони знову по-шпигунському налили в склянки. В одній рубіново засвітився «Сонцедар», у другій зашумували пухирці лимонаду.

Дмитро ПЕРЕРВА.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Автодоїлка, кажеш, зіпсувалась? Ось запчастину веду!

Дискусійне питання

Спочатку в місті Нововолинську Волинської області, а потім у сусідньому Червонограді, що вже на Львівщині, розпитуючи перехожих, як дістатися до управління матеріально-технічного постачання об'єднання «Укрзахідвугілля», я став помічати, що незнайомі люди, показуючи дорогу, дивляться на мене з якимось ледь прихованим співчуттям, ніби проводжають в останню путь... «З чого б це?» — закрадалося в душу.

Отож у міру наближення до об'єкту в мене й самого чомусь почало складатися враження, що хвилини мого життя вже кимось ретельно полічені. Але, зайшовши у довгий коридор управління, я вгамував лихі передчуття: навколо усе було спокійно. З кабінетів долинали чиїсь голоси, чувся притамований ізоляцією стукіт друкарських машинок.

І враз — не встиг я й зойкнути — щось велике невідомо звідки звалилося на мене, згребло в оберемок і затисло в куток.

— Новенький?! — агресивно зашепотіло над вухом. — Чи не на роботу до нас влаштовуватись?

— А-а.., — лише спромігся я прохрипіти.

— Знаємо таких... Квартиру маєш?

З тону нападника я зрозумів: альтернативи бути не може.

— Ма-аю.., — вичавив я з себе і одразу відчув, що задихалося легше. — Звичайно, маю. А сюди у відрядження. Лише на кілька днів.

Залізні обійми розімкнулися, і я побачив дебелого чолов'ягу.

— Голубе ти мій, — і собі полегшено зітхнув нападник і вже зичливо подивився на мене. — Це ж зовсім інша справа! А то дивився на тебе з вікна і *грішним ділом міркував:* що, як на роботу, та без квартири? Виходить, конкурент. А з квартирами у нас!... — він аж головою закрутив...

По тому я ще довго думав про те, як приємно подарувати людині хоч абищицю позитивних емоцій, щоб зробити її щасливою. І хоч приїхав до вищезгаданого управління з приводу однієї скарги, вирішив поцікавитися, яку ж роботу веде у цьому напрямі адміністрація загалом.

Мушу сказати, управління таку роботу проводить. І руку людині потисне сам начальник В. Т. Цуканов, і про здоров'я тещі запитає. Ось тільки квартирне питання накульгує. Точніше, тут так занедбали цю ланку, що на сьогоднішній день важко розібратися, хто і з чийого відома переїжджав до нових осель, чому дехто і досі мешкає в старих комуналках.

Давайте проаналізуємо з цього погляду житлову позицію автора листа до Перця Михайла Миколайовича Роя.

Працює він у системі «Укрзахідвугілля» водієм автонавантажувача не один рік. А живе у місті Нововолинську взагалі уже хтозна-скільки. Як засвідчує він сам, а також рідні, друзі та колеги, — з 1961 року. Але не може похвалитися Михайло Миколайович, що він кандидат в аборигени. Бо питання довготривалості його проживання в даному місті, коли зазирнути у квартирні списки управління, м'яко кажучи, — дискусійне. За першим списком, мешкає він у Нововолинську з 1967 року, за другим — з 1961-го, за третім — з 1969-го.

Але це ще півбіди. *Зрештою, в тих* гемонських датах можна й помилитися. З цим, певно, погодився б і сам М. М. Рой. Та давайте поцікавимось, скільки і в які роки лічилося за Михайлом Миколайовичем рідних дітей. Бо це теж, виявляється, дискусійне питання.

Найбільше тут не поталанило середульшій доньці. Народилася вона, як записано у її свідоцтві, 29 січня 1976 року. Та де, запитується, була вона аж цілих два роки?! Бо у квартирних списках ні за 1976, ні за 1977 роки її *особа не зафіксована.* Отож, либонь, виходить, що народилася вона тільки у 1978 році. Хоча того ж таки року з'явилася у Михайла Миколайовича третя дитина — син Петрик. Йому, до речі, теж не поталанило із встановленням (з боку адміністрації) законного дня народження.

Але й це ще можна якось спробувати *списати на рахунок* звичайної людської забудькуватості чи неуважності. А от чим пояснити той факт, що черга на отримання квартир перевіюється в управлінні, мов тогорічна гречка? Як, приміром, пояснити М. М. Рою, на яких підставах повселялися у нові житла ті, хто стояв у черзі позад нього?

Ні в яких документах ці дивні перестановки не зазначені. Та й сама квартирна документація знаходиться у такому стані, що навіть посилання на зажерливих мишей не виправдало б *управлінських лідерів.* Отож і не змогли вони до пуття пояснити, коли ж закінчаться незрозумілі експерименти над родиною М. М. Роя.

І це, зважте, за тієї умови, що в цю справу втручалася Нововолинська міськрада, яка робила спробу вплинути на керівників управління через їхню вищестоящу організацію. *Але оскільки і управління, і об'єднання* «Укрзахідвугілля» знаходяться на території сусідньої Львівської області, то ніяких зрушень не сталося. Хіба що М. М. Рой отримав на свою чергову скаргу чергову відповідь, підписану директором по кадрах і побуту об'єднання І. К. Радіоновим. Відповідь, із котрої усе ж таки важко зрозуміти, яким саме чином товариші мають намір конкретно вирішувати дане питання.

Отже, як бачимо, поки що немає підстав бути твердо переконаними в *тому, що сторонню людину,* яка випадково чи навіть і в справі забреде до управління матеріально-технічного постачання, не чекатиме у коридорі така ж несподіванка, як і мене...

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Волинська — Львівська області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Музи та пегаси

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. АВІЛОВА

Мал. В. ШИРЯЄВА

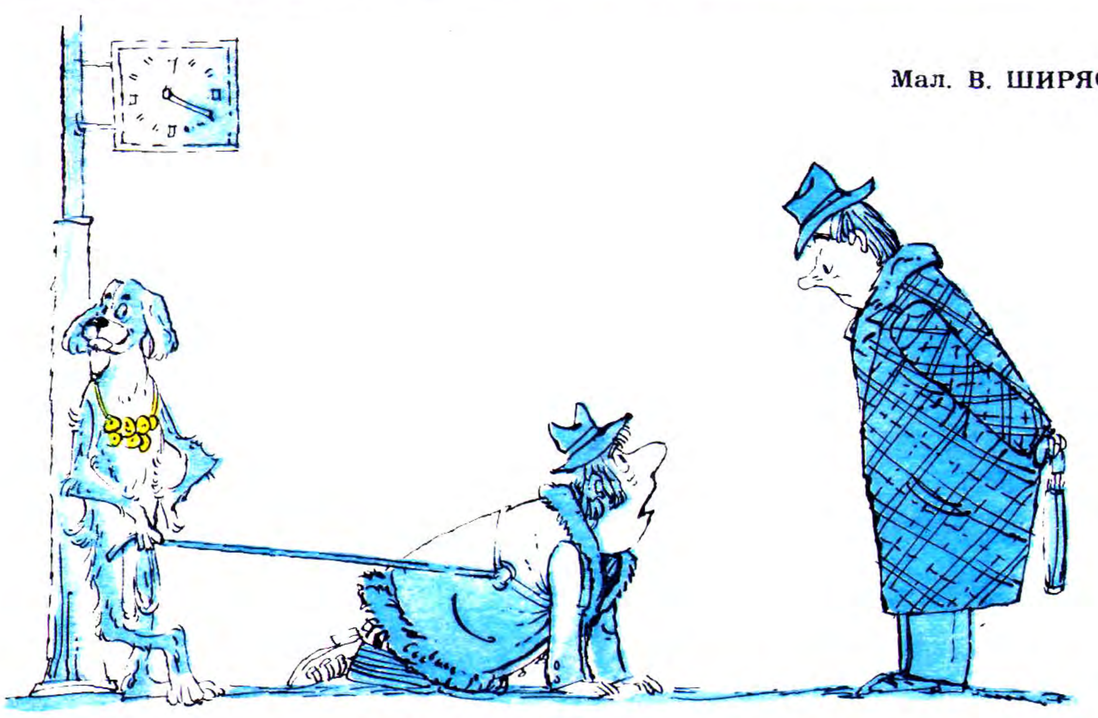

— А все почалося з того, що я дозволив йому лягти на диван.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА.

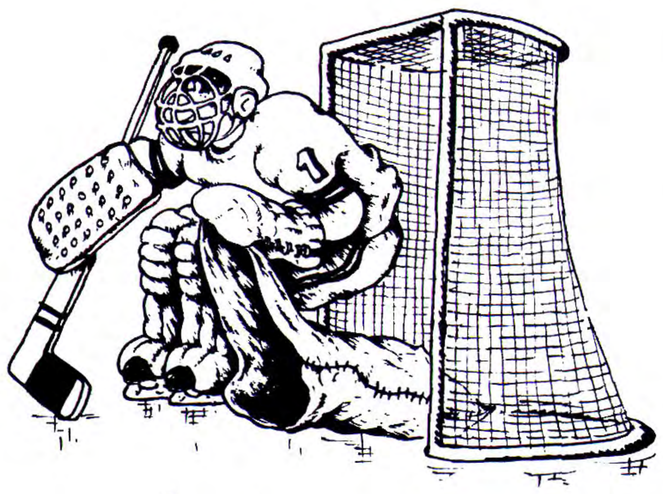

Без слів.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО

Байки в стрибі

ВЕДМЕЖІ ІМЕНИНИ

Ведмідь справляв іменини. Скромно, без розмаху, але сусідів покликав.

Прийшли Вовк із Вовчицею та Лис із Лисицею. Зайця Зайчиця відпустила одинаком, бо не було на кого малих Зайченят полишити.

Принесли: шкуру баранячу, сушену курячу лапку, калгану корінець цілющий.

Сказали:

— Це вам, дбайливцю наш лісовий, щоб після клопотів утомливих м'якше в барлозі спалося...

— А це, Потаповичу, як де, хи-хи, засвербить, то почухаєтеся, *не все ж власні пазурі трудити*...

— А оце, коли, не дай боже, хвороба прикинеться, пожуйте трохи — й на радість усім ви знову при здоров'ї...

Розчулений увагою, викотив іменинник із закамарка барило хмільного вистояного меду, й чоловіча половина незабаром упилася.

Першого прорвало Вовка.

— Та який ти дбайливець, ведьмідний твій лоб! — роззявився він на всю пащеку. — Таке розвів у лісі неподобство, що з самого шкуру давно пора здерти... І не души, не души мені на мозоль, стара, я правду кажу.

— Атож, — піддзявкнув напохваті Лис, хоч Лисиця боляче смикала його за хвоста. — Знай, чухаєшся, П-п-отаповичу, коли діло треба робити...

— Не калгану б тобі, а хрону ядучого під ніс! — докинув охоплений припливом зухвальства Заєць.

Натурою добродушний, Ведмідь од такої словозміни озвірів.

— Мого меду нацмулились та мене ж і гудите?! Геть звідси, *п'яндиги безсовісні*! — ревнув, хапаючись за дубця.

Другого дня по найглухіших нетрях тільки й мови було:

— Ви чули, який бешкет учинив оце Ведмідь? Запросив на іменини гостей, ті прийшли поштиво з дарунками, — а він, уявіть собі, набравсь, як смик, і всіх витурив. До того вже розперезався, негідник, до того розперезався...

КУКУРІДЛО

Заслухався Півень: ну й ловко ж, милозвучно й зворушливо кує Зозуля... *Дай-но, думає, втну* і я такого, мені це просто. Скочив на тин, дзьоба роззявив та як галасне:

— Ку-ку-ріку!

«Ет, — розсердився сам на себе, — клята звичка! Спробую ще раз. Аби тільки вчасно спинитися». Повітря, скільки треба вхопив, лапами на тин сперся. Нумо, з богом!

— Ку-ку... — й мимоволі, хоч як уже стримувався, додав: — ...рі-ку!

Звідтоді все порива й порива Півня на зозулячий лад, а воно все кукуріку та кукуріку. Хто б же йому, сердезі, розтлумачив: коли ти кукурідло, то не намагайся кувати.

Ку-ку!...

...І ТІЛЬКИ ТРОХИ БУЛИ ЕСЕСІВЦЯМИ

«Обвинувачені завжди були добропорядними людьми, за винятком усього лише кількох років, коли вони були есесівцями у таборі знищення».

Із західнонімецької газети «Франкфуртер альгемайне цайтунг».

— Високоповажний пане суддя! Високоповажні панове, члени земельного суду!

Дами і панове!

Як представник захисту, я вважаю не тільки своїм службовим, а й громадянським і навіть чисто людським обов'язком стати на оборону гуманності, людських прав і справедливості на цьому дивному процесі. Підкреслюю: дивному процесі, бо зовсім не розумію і ніколи не зможу зрозуміти, чому наш справедливий і гуманний суд має карати тих, хто зовсім випадково опинився на лаві підсудних. Адже цього разу на ній чомусь сидять не справжні злочинці, а кращі люди.

Гляньмо на факти, гляньмо на минуле підсудних... точніше, так званих підсудних, які зовсім випадково опинилися на цій лаві.

Це були кришталево чесні люди, зразкові батьки, чуйні, добрі, добропорядні люди. І ось свого часу їх було послано на спецроботи у так звані табори знищення. І вони працювали там, виконуючи свій громадянський обов'язок. Працювали, бо були дисциплінованими, — куди посилав їх фюрер... тобто... е-е... фатерлянд, там вони сумлінно виконували свою історичну місію.

Звичайно, робота в таборах знищення не може нині вважатися окрасою їхніх чудових біографій, але ж... Але ж, панове, скільки вони там устигли побути тими есесівцями!!

Вони зовсім-зовсім трохи устигли побути есесівцями!

До того ж так звані підсудні служили у дуже зразкових, гуманних, я сказав би, таборах знищення. Та й знищити вони всіх не встигли! А коли з певних причин, про які тут, я гадаю, і згадувати недоречно було б, перестали бути есесівцями, то одразу ж стали знову добропорядними, просто-таки чудовими людьми. І оцих добропорядних, просто-таки чудових людей ми, панове, судимо! А вони ж прекрасні батьки, а дехто став уже й зразковим дідусем!

Високоповажний пане суддя!

Кому ж, як не вам, зрозуміти цих нещасних людей, так званих підсудних. Адже ви теж після сорок п'ятого служите для нас зразком добропорядності й справедливості, хоч недоброзичливці, яким би замість несправедливо звинувачених належало сидіти на оцій лаві, кажуть, що ви були колись юристом третього райху.

Або взяти високоповажного пана **прокурора. Після сорок п'ятого він, як і всі ми, чесно служить нашій демократичній, справедливій Феміді і має милих, симпатичних онуків.**

Отже, ми на власних долях можемо переконатися, як, попри всі обставини, чудові люди залишаються чудовими людьми. Тому-то, уособлюючи собою справедливість, ми мусимо захистити наших кращих громадян від несправедливих звинувачень, щоб вони могли й надалі спокійно трудитися, писати свої мемуари й виховувати своїх нащадків. А що колись давно вони зовсім трохи побували есесівцями, що виконували покладені на них обов'язки у таборах знищення, так це з кожним із нас могло бути.

Я бачу, як високоповажний пан суддя розчулено киває головою. Я щасливий, що мене розуміють.

Я кінчаю. Кінчаю з упевненістю, що так звані підсудні будуть із миром відпущені.

Хайль!.. Тобто... е-е... хай! Хай вони і далі спокійно трудяться на ниві виховання нашого підростаючого покоління!

Виступ адвоката занотував
Валентин ЧЕМЕРИС.

Воєнний конфлікт між Іраном та Іраком на руку імперіалізмові США та його головному супутникові на Близькому Сході — Ізраїлю.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

(З газет).

Поспішають підлити масла.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГУСИ

Дикі гуси відлетіли,
А домашні не схотіли.
Ходить гуска по подвір'ю,
Глядь: летить із неба пір'я.
— Га-га-га, — сміється гуска, —
А казали: «Боягузка!»
А кричали, метушились —
Тільки пір'я з них лишилось!..
А гусак: «Ну, що за сміх?
То ж не пір'ячко, а сніг!»

Тамара ЖУРБА.

ЛІКИ

Вранці зайчик Вухастик сказав мамі:

— А у мене живіт болить.

— Дуже?

— Та ні...

— У мене ліки є від живота. Випий їх — і полегшає.

Вухастик зморщив носа.

— Не хочу. Вони гіркі. Я вже пив колись.

Мама подумала і сказала:

— У мене шість морквиночок є. Вип'єш ліки — віддам тобі моркву.

— Добре, давай. Давай ліки і моркву.

Схопив Вухастик усе і вибіг на вулицю.

Повернувся він веселий.

— Ну, от, — сказала мама-зайчиха. — Випив ліки й одужав. Не болить?

— Ні.

— А морквинки де подів?

— З'їв.

— Усі шість?!

— Ні. Тільки три.

— А ще три де?

— Віддав, — сказав Вухастик.

— Кому?

— Зайцю Куцохвостику.

— Навіщо ж віддав?

— Як навіщо... Він за мене ліки випив.

Вас. БИРЮКОВ.

КУСЮЧЕ САЛО

На призьбі кошеня дрімало...
Аж раптом сало
На сковорідці зашкварчало.
Запахло, закрутило в носі...
Такого запаху ще досі
Воно не чуло.
Тож позіхнуло
Й на сковорідку скік —
І в крик...
Стрибнуло з ляку в черевик,
Звідтіль на ліжко, під канапку, —
Сидить і дмухає на лапку.
Аж тут прибігла мама-киця.
Їй кошеня мерщій жаліться:
«Чому таке погане сало —
Мене за лапку покусало?»

Аркадій МУЗИЧУК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Народні усмішки

ЩОБ ПИВ МЕНШЕ

— Васько, навіщо ти зіпсував кран на кухні? — питає розгнівана мати маленького синка.

— А це, щоб тато пив менше.

— Що?!

— Так ти ж сама казала, що наш тато дуже багато п'є!.. — заспокоїв її синок.

Повідомив Г. КРИЧЕВСЬКИЙ

з м. Краматорська
Донецької області.

ПОВЕН ДВІР...

— Чому це ви, діду Іване, кожного разу самі женете череду пасти? Молодших удома немає? — питає знайомий.

— Та молодших повен двір, а дурніших немає, — відповідає дід Іван.

Повідомив О. КАТРИЧ

з с. Бобрика
Роменського району
Сумської області.

ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ

Зустрілися двоє сільських кіномеханіків. От один у іншого і запитує:

— А що ти робиш, коли звук зникає?..

— Пфу!.. Та це ж дуже просто: двома кулаками б'ю по апаратові — і звук з'являється...

Повідомив О. О. ЯКИМЕНКО

з с. Кустівців
Хмільницького району
Вінницької області.

НЕ ТА МЕДИЦИНА

— Тепер не та медицина, що колись... Як була я молодою, було, зайдеш до лікаря, він тебе поки вислухає, поки вистукає, поки знайде ту хворобу... А тепер, не встигнеш слова сказати, — «Все ясно, бабусю», — каже... Дивись, уже й рецепта пише... Що не кажіть, не та тепер медицина...

Повідомила Т. ЗДОР

з с. Миколаївки
Царичанського району
Дніпропетровської області.

Я ТУТ НЕ ХАЗЯЇН

Пристав один парубок у прийми. Нічого не робить, лише дивиться телевізор, читає газету та курить. Теща не витримала:

— Синку, чого ж це ти ні за що не берешся?..

— А я тут не хазяїн! — відповідає приймак.

Порадилась теща з дочкою та й переписали на нього господарство. Пройшов місяць-другий, а він, як і раніше, — ні за холодну воду.

— Синку, так чому ж ти нічого не робиш, у тебе ж он яке господарство?

— А чого це ви хазяїну вказуєте? — звисока глянувши на тещу, запитав приймак.

Повідомив В. ГЕРАЩЕНКО

з смт Коломака
Харківської області.

ПРОСВІТИВ...

— Чом жив у бочці Діоген,
Немов невдаха сірий?
Невже, — допитувавсь Євмен, —
Не мав мудрець квартири?
— Ні, — батько просвітив синка, —
Її він мав, юначе,
А щодо бочки — то така
Була у нього... дача!

БІБЛЕЙСЬКИЙ АЛЬПІНІСТ

Доповів на святках Клим
Бабці урочисто:
— Ні, не був Христос святим,
Був він... альпіністом!
— Ти, — сказала бабця тихо, —
Мабуть, Климе, з глузду з'їхав!..
— Та я ж сам читав, що він,
Цей біблейський божий син,
В давню ще епоху
Сходив... на Голгофу!
А Голгофа — це ж, стара,
Не рівнина, а гора!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.
м. Донецьк.

А ля натюрель у сорочці

ГУМОРЕСКА

Поріг кабінету директора Івана Сидоровича переступив молодик у костюмі а ля натюрель із коричневим портфелем-«дипломатом» у руках.

— Привіт, — коротко кинув. Затим сів, недбалим рухом припалив сигарету і спитав: — Чим зобов'язаний?

Іван Сидорович провів долонею по своїй лисині і почав соковито перераховувати посади, які а ля натюрель обіймав протягом останніх чотирьох років: інженер КБ, майстер дільниці, заступник начальника цеху, начальник цеху...

— Умовно тебе навіть можна назвати кар'єристом, — реготнув директор. — Адже не кожен спроможний так швидко перестрибувати з однієї службової сходинки на іншу. В сорочці ти народився, хлопче, в сорочці... А викликав я тебе для того, — голос директора набрав урочистості, — щоб сповістити: від сьогодні тебе призначено моїм першим заступником...

— Спасибі вам, дядечку! — а ля натюрель скочив зі стільця й міцно потиснув руку господареві кабінету.

— На здоров'я, племіннику, — сказав директор — рідний дядечко а ля натюреля.

Володимир ЧЕРЕДНИЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Оце повірте: через проклятущий склероз зовсім забув, який на вигляд заєць...

Дали перцю!

Коли показують по телевізору відомий мультик «Ну, постривай!», водій З. Кирганосов поспішає на кухню за валідолом. Не може він бачити, як вовк маленького зайчика ображає. Ніжний водій щиро любить зайців. Тільки не тих куцохвостих, а пасажирів-безбілетників. На які тільки хитрощі не йде заради них. Не за «дякую», звичайно: від «зайчика» завжди перепадає. Тому і з'являлися на лінії Ворошиловград—Полтава, з одного боку, начебто і «зайці» (бо без білетів), а з іншого — не «зайці», бо гроші за квиток платили... водієві.

Такі ж «зайцелюби» є і в касах Харківського автовокзалу: не продають усіх квитків, чим спонукують пасажирів атакувати напівпорожні автобуси.

І все-таки не щирою видалася любов до «зайців» нашому читачеві тов. О. Чугую. Написав він «Перцеві» лист, який був надрукований у № 17.

Як повідомив на цей виступ начальник Полтавського обласного управління автомобільного транспорту тов. Ступак, водія автобуса «Ікарус-255» № 50-98 ПОМ З. Кирганосова з роботи на міжміських маршрутах усунуто.

Начальник Харківського обласного об'єднання автостанцій тов. Зубенко повідомив, що перонного контролера автовокзалу А. Змій звільнено з посади, диспетчеру К. Курбатовій оголошено догану, касирів В. Пивоварову та Л. Пинцову попереджено.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГАРМОНІСТ — всебічно розвинута людина.
ДУБЛЕР — спеціаліст по дубленню шкір.
ЗАРУЧАТИСЯ — «мати руку».
НАЛИВКА — буфетниця.
САМОБУТНІЙ — холостяк.
СПИСОК — списаний олівець.
СХІДЦІ — старі черевики.
КУСЕНЬ — комар.
КОЗИР — цап.

О. ЩЕГУЛЬНИЙ.
м. Черкаси.

УВЕРТЮРА — гвинт.
МИЛЯ — мочалка.
ЖАЛІСТЬ — кропива.
ДЕНЩИК — календар.
ВИКРУТАСИ — шурупи.
СКАКАЛКА — жаба.
ШПИГУН — їжак.
МОЛОКОСОС — доїльний апарат.

Г. АРАБХАНОВ.

Мал. М. КРУТИКОВА

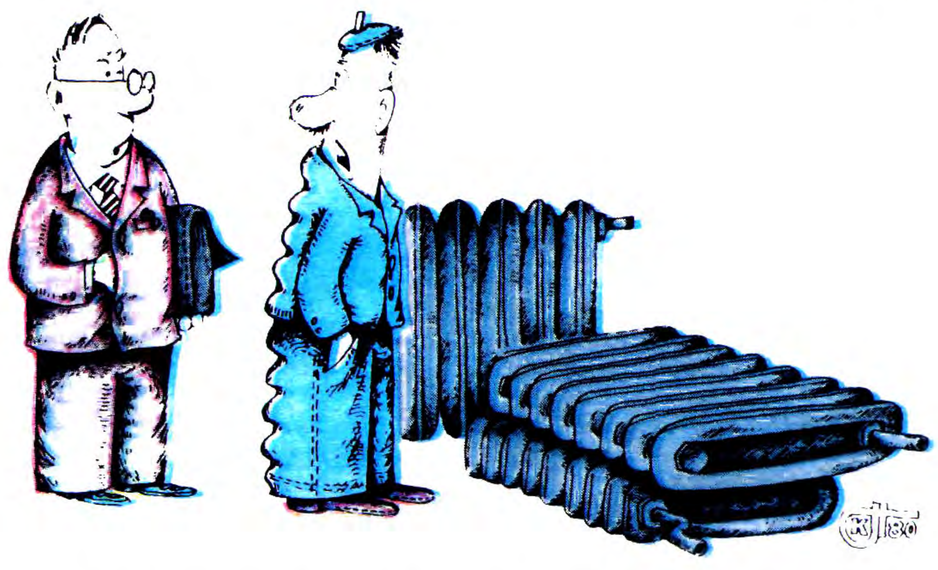

— А звідки ви взяли, що я сплю на робочому місці?

ЗАСЛІПЛЕНІСТЬ

Окрасою художнього музею
Була вона — картина із картин.
Завжди юрба стояла перед нею
У захваті. І раптом тип один:
— Знайшли чим милуватися, одначе!
Ні думки, ні виразності не бачу,
І взагалі — суцільна каламуть.
— Здається, — мовив хтось, — у тому суть,
Що ваші окуляри запітніли...
Той скельця лиш хустинкою протер:
— О! Зовсім інше враження тепер!
Картину правильно хвалили.

* * *

Коли із Заходу на нас
Пускають побрехеньок хмари,
Сказати хочеться не раз:
Протріть, панове, окуляри!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А ложечки у вас поганенько миють!..

Друже Перче!

Ніколи б не подумав, що в наш час знайдуться люди, котрі не знають, що несучість курей перебуває у прямій залежності від споживання ними крейди. А виявляється, є. Впевнений, що працівники станції Маціїв Львівської залізниці якраз і не мають уявлення про оту закономірність. Бо чим інакше пояснити той факт, що залізничники вперто не дають Луківському комбінату будматеріалів, що на Волині, вагонів під крейду для відправки нашому комбінату! Просвіти їх, Перче. Наука ж іще нікого в ліс не завела...

Т. БРЕЗКУН,
заступник директора комбінату хлібопродуктів.

м. Керч.

Стояв у нашому селі, на річці Потік, дерев'яний міст. Хоч, звичайно, не міг вважатися взірцем сучасного мостобудування, проте нас цілком влаштовував. Та ось у травні 1980 року прибули в нашу Либохору представники райшляхвідділу. Підійшли до річки. Похитали скрушно головами, а потім урочисто заявили: «От ми вам збудуємо міст — стоятиме віки!» Розкидали, як самі сказали, «архаїчну споруду» і на її місце... поклали кілька труб, сяк-так присипавши їх річковим гравієм. Пролежали ті труби до липня — до першого паводка, після чого від них лишився пшик. Ось уже скільки часу горе-будівельники на наші запрошення приїхати й подивитися на витвір своєї фантазії відмовчуються. Чому відмовчуються — не уявляємо. Може, повністю поглинуті «реконструкцією» чергового об'єкта! Невже комусь іще так пощастить, як нам!

МЕШКАНЦІ села Либохора
Сколівського району
Львівської області.

Що таке для історії 16 років! Одна-однісінька мить. Для нашого села Тиниці шістнадцять років — це не так уже й мало. За цей час виріс, фінансово зміцнів наш колгосп, біля його керма встигло побувати чотири голови. Лише в одному місці усе лишається точнісінько так, як і півтора десятиліття тому: там, де колись почали будівництво бані. З одного боку, ми нинішнього голову правління розуміємо: у нього голова переповнена турботами про молоко, м'ясо, зерно. Проте, з іншого, варто, очевидно, не забувати, що і молоко, і зерно, і м'ясо добуваються руками колгоспників. А їм, між іншим, так інколи хочеться в бані попаритися!

П. ГОНЧАРЕНКО.

Бахмацький район
Чернігівської області.

Страшне перо не в гусака...

«Ми на фермі виготовили ящики для запарювання січки. Але це, товариші, не тільки для начальства».
(З виступу на колгоспних зборах).
Надіслав П. І. БІЗЮРА.

* * *

«Довідка
дана гр. Охріменку Г. О. в тім, що в гр. Чвертки О., там де він проживає, на квартирі є корова».
Надіслав М. І. ШЕРСТЮК.

* * *

«В майстерні шкіргалантерейних виробів сукні з штучної шкіри не виготовляються. Їх можна замовити в ательє «Весна» з шкіри клієнта».
(З відповіді до редакції).
Надіслав М. ГОРВАТ.

* * *

«Я дала характеристику корів, а тепер дозвольте мені пройтися по биках».
Надіслала Н. КУШНІРОВА.

* * *

«В даний час повідомляємо редакцію районного радіомовлення, що господарство вжило заходів по усуненню критики із виступу начальника «Союздруку», який прозвучав у передачі від 20 серпня 1980 року. Підписка на газети і журнали оформлена».
(Із відповіді на критичний виступ).
Надіслала В. І. РОМАНЕНКО.

«БАНЯ НЕ РАБОТА с связи с тем что нет условий для кочегара будит погода будит работать а подощу небудит собакы будку и то делають а он человек».
(З оголошення на дверях бані).
Надіслав С. МАКУША.

* * *

«Желающие приобрести путевки в санаторий просим сообщить болезни на 1981 год».
(З об'яви).
Надіслав В. Т. БАХТИНСЬКИЙ.

* * *

«... 17 липня 1980 року я прийшов на роботу злегка випивши. Перед цим випив 4 пляшки вина та 5 пляшок пива і більше нічого ні грама. Почуваючи себе добре, прошу допустити мене до виконання службових обов'язків...»
(З пояснювальної).

... У продаж надійшли свіжі артисти».
(З оголошення
біля кіоска «Союздруку»).
Надіслав Руслан БАДЕН.

«Відділення відгодівельного радгоспу
ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ
робітників по відгодівлі свиней і різноробітників.
Оплата праці — відрядна».
(З оголошення).
Надіслав Микола ПЕТЛЕНКО.

* * *

«ДОВІДКА
видана Верховинською райрадою УТМР в тому, що на 1.01—1980 р. у райраді нараховується 312 мисливців з них по 9 крб. — 172 чоловік, по 5 крб. — 40 чоловік».
(З довідки).
Надіслав Є. КУДРАЙ.

* * *

«Объявление для мужей посещающих своих жен в общежитии № 2.
1. Мужьям разрешается посещать своих жен с 18-00—21-00.
2. Переодеваться и хранить мужскую одежду в комнатах запрещается.
(В противном случае мужские вещи будут забраны в кладовую, а мужья к своим женам допускаться не будут).
Администрация общежития № 2».
(З оголошення).

«При собаці на виводці повинен буть хозяїн і озиватись на виклик собаки по списку».
(З оголошення на виставці собак).
Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Вірні друзі.

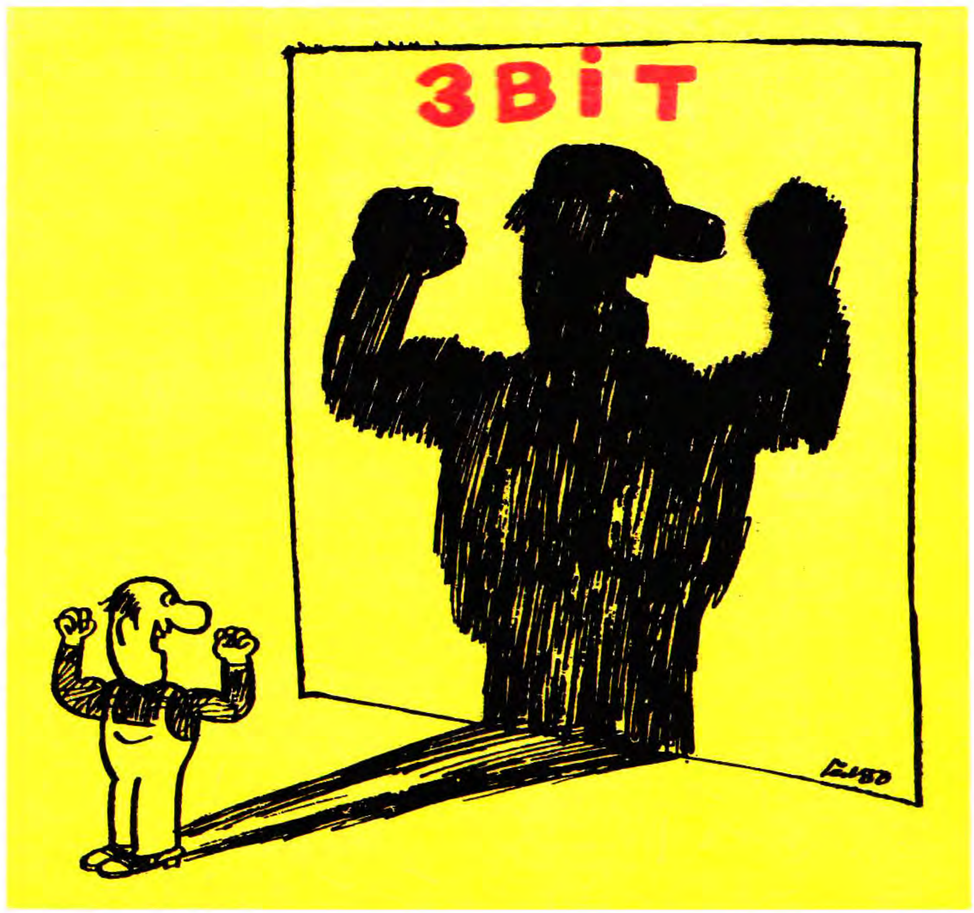

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «СТИРШЕЛ» — Софія, «РОГАЧ» — Братіслава.

— Лікарю, що з ним робити? Телевізор не дивиться, коміксами не цікавиться. Лише книжки читає!

— Тут не пожежа, а нарада.

Заразом і нашого песика випрала...

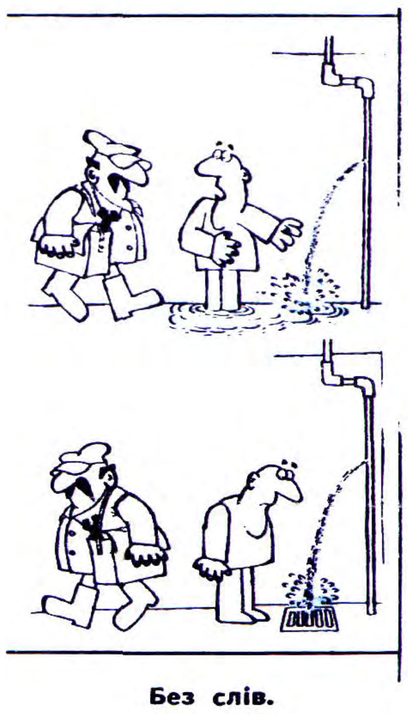

Без слів.

Без слів.

★ Не один рік минув з того часу, як керівники пересувної механізованої колони № 1 запевнили, що збудують баню для працівників птахофабрики «Оріхівська» (Запорізька обл.), але слова свого так і не додержали. Про це повідомлялось у замітці «І сліду нема», вміщеній у «Перці» № 10.

Керуючий трестом «Запоріжспецсільгоспмонтаж» І. М. Мірошник повідомив редакцію, що нині будівництво закінчено.

★ «Дев'ять поверхів нещастя» — так називався фейлетон, опублікований у № 13 журналу. У фейлетоні йшлося про те, що мешканці будинку № 27/1 по вулиці Великотирновській у місті Полтаві ніяк не можуть домогтися, щоб домобудівний комбінат № 5 відремонтував їхній будинок.

Заступник голови виконкому Полтавської міськради Ю. І. Янко повідомив редакцію, що висвітлені у фейлетоні факти дійсно мали місце. Нині всі роботи по ремонту будинку закінчено.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У своєму листі до редакції жителька міста Славути Катаєва Н. Я. писала, що за успішну роботу в 1979 році президія правління Хмельницької обласної організації Українського товариства охорони пам'ятників історії та культури і Хмельницький обласний комітет профспілки працівників культури преміювали її цінним подарунком на суму 80 крб. Минуло кілька місяців, а премії Катаєва не одержала, бо преміювали її, так би мовити, «по перерахуванню», запропонувавши самій купити подарунок. Цього листа було опубліковано у № 13 журналу.

Після виступу Перця заступник голови республіканського правління Товариства охорони пам'ятників історії та культури тов. Стешенко повідомив, що премію Катаєва одержала. Заступнику голови правління Хмельницької обласної організації Товариства вказано на неприпустимість подібного формалізму.

★ Жителі села Здовбиці поскаржилися Перцеві на те, що в їхніх будинках уже тривалий час мовчать радіоточки. А на скарги працівники Здолбунівського райвузла зв'язку не реагують.

Як повідомив головний інженер Ровенського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. І. Євдокимов, такі факти дійсно мали місце. Нині радіолінію відремонтовано і радіо у мешканців села працює нормально.

★ Про те, що у місцевому магазині «Продтовари» порушують правила торгівлі спиртними напоями, не дотримуються розпорядку дня, писалося у листі з села Бобруйки (Чернігівщина).

Голова правління Козелецького районного споживчого товариства Н. М. Свириденко повідомив редакцію, що такі факти дійсно мали місце. Завідуючу магазином Г. Лосевич з роботи звільнено, а продавцю Короленко оголошено сувору догану.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перец» № 23 (1089) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 03. 11. 80. Підписано до друку 20. 11. 80. БФ 10950. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05450. Тираж 2.900.000.

© Журнал «Перець», 1980 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

perec-ua. perec-ua.
Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua. perec-ua.

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

В один дзвін.